

Forslag til plattform for Streikestøttekomiteen. (SSF)

1) Formål : Arbeiderklassen er i dag oppsplitta politisk , ideologisk og organisatorisk. Kampkrafta hos streikende arbeidere vil derfor avhenge av om de greier å motstå alle forsøk på å isolere og splitte dem. I denne sammenhengen vil politisk og økonomisk støtte og solidaritet ha stor betydning.

2) Kapitalismens utvikling. Den kapitalistiske økonomi er motsigelsesfull og medfører med nødvendighet periodisk tilbakevendende kriser som bl.a. gir seg utslag i arbeidsløshet , permitteringer og konkurser. De titalls millioner som er kastet ut i arbeidsledighet i Vest - Europa , USA , Canada og Japan i løpet de siste årene står i grell kontrast til myten om den krisefrie kapitalisme. Borgerskapet satser alt på å få den norske arbeiderklassen til å subsidiere den krise vi nå er oppe i. Gjennom argumenter som at "vi er alle i samme båt" og at "vi må i fellesskap komme oss ut av vår krise" , har kapitalkreftene forsøkt å få arbeiderne til å stille lavest mulig lønnskrav for å styrke norsk konkurransevne , som det heter på deres språk. Slike talemåter forsøker å dekke over det faktum at arbeiderklassen står i et grunnleggende motsetningsforhold til , og undertrykkes og utbyttes av kapitalen. Arbeiderklassen må ivareta sine umiddelbare interesser uten å ta hensyn til konjunktursvingningene. Å ruste kapitalen , kan bare bety å avruste arbeiderklassen.

Det norske samfunnet består av tre klasser : borgerskap , småborgerskap og proletariat. Arbeiderklassen er den eneste klassen som i kraft av sin stilling i produksjonen som eiendomsløs og utbyttet , kan styrte kapitalismen og bygge opp et sosialistisk samfunn. Et nødvendig , men langt fra tilstrekkelig ledd i denne kampen for omstyrtinga av kapitalismen , er arbeiderklassens økonomiske kamp. Når arbeidere stiller økonomiske krav , retter de seg i første omgang mot den "egne" kapitalisten. Samtidig er slike krav imidlertid en trussel mot hele kapitalistklassen fordi de truer den almene profittraten. En vellykket økonomisk kamp fra en gruppe arbeidere vil også styrke kampviljen i andre deler av klassen. Derfor vil en streikeaksjon hurtig konfronteres med det borgerlige statsapparat i form av voldgift og Arbeidsrett.

Sosialdemokratiet , i første rekke representert ved DNA , må ses på som arbeiderklassens forsøk på å ivareta sine interesser innafor kapitalismen.

Fagbevegelsens rolle i en slik politikk blir en perspektivløs , rent økonomisk politikk. Alle forsøk på å innsnevre arbeiderklassens interesser til en utelukkende økonomisk kamp for en "større del av kaka" , vil uvegerlig føre til svinebinding og integrering av klassen på kapitalens premisser. Denne korporasjonsprosessen , ledet av DNA som statsbærende parti i etterkrigstida , er langt framskreden i Norge. Fra Hovedavtalen til "Kleppepakke" og Skånlandsutvalg går det en rød tråd. Formålet med disse "traktatene" er å inkorporere og institusjonalisere klassesamarbeidet gjennom å trekke arbeidernes organisasjo-

ner inn i selve det kapitalistiske statsapparatet for å gi kapitalen en direkte samordning av økonomien, etter dens behov. Lønnsdempende tiltak gjennom statlige organer skal sikre kapitalistens profitt. For arbeiderklassen resulterer dette i at den er i ferd med å miste den siste rest av legal streikerett. Derfor må arbeiderklassens viktigste umiddelbare oppgave bli å reise seg til kamp mot Skånlandsutvalgets innstilling og alle forsøk på å smugle denne inn bakveien i form av samordning og pakkøløsning i kommende tariffoppgjør. Kombi-oppgjør forsterker korporasjonstendensene og medfører i siste instans at enhver bruk av streikevåpnet blir ulovlig og kriminalisert. (Jfr. Jøtul, Linjegods, stuerstreiken på Herøya osv.) Samordning betyr knebling av grunnplanet. Forbundsvisse oppgjør garanterer ingenting, men vil lette arbeidernes sjølstendige kamp.

Som ledd i forsøket på å avlede opposisjonen i fagbevegelsen fra arbeiderklassens fiende, kapitalen og kombioppgjøret, har borgerskapet og sosialdemokratiet bevisst spilt på fordommer og opportunistiske strømninger blant arbeiderne. Streikekamper stemples f.eks. som infiltrert og ledet av "venstre-ekstremister". Selv om slik splitt- og -hersk taktikk skulle vise seg å få midlertidig gjennomslagskraft, må vi sette all vår teoretiske og praktiske kraft inn på å vise at det er kapitalen og dens apparat, og ingen annen som er arbeiderklassens fiende.

3) Arbeiderklassens faglige kamp. I det daglige arbeidet i fagforeningene må det viktigste være å forhindre denne oppsplittinga og isoleringa av klassen, og styrke den umiddelbare kampen gjennom den sjølstendige organiseringa av arbeiderklassen. Det blir viktig å framheve det allmene, klassemessige innhold i de enkelte streiker og aksjoner. Forståelsen av klasseinnholdet i kravene vil øke solidariteten fra andre grupper arbeidere. Dette må også bli et særs viktig trekk ved streikestøttearbeidet. Samtidig vil den økonomiske streikekampen i dag, på grunn av streikerettens stadig svakere stilling, ikke kunne gjennomføres vellykket uten dyptgripende politiske og ideologiske avsløringer. Arbeidere i streik vil umiddelbart møte trusselen om voldgift og arbeidsrett. Den borgerlige legaliteten avslører seg nettopp som den herskende klasses redskap for fortaatt utbytting og undertrykking av arbeiderklassen. I forhold til tidligere streiker - som Sauda, Norgas og Sporveien 1970 - vist: Jo mer den neglisjeres, desto ufarligere er den! Sauda - arbeiderne sa på forhånd fra om at de ville gi blaffen i Arbeidsrettens dom, og noen slik dom ble derfor ikke felt. Norgas- og Sporveisarbeiderne ble dømt, men neglisjerte dommen, som derfor ble et dødt og maktesløst papirvedtak. De kampformer som arbeiderklassen vil være tvunget til å ta i bruk for å forsvare sine økonomiske interesser, vil således også kunne peke framover. Nettopp ved å sette sin lit til egne krefter, velge sin egen streikeledelse, organisere dugnadsarbeid og drive utadretta politiske aksjoner dannes konturene av den

stat som arbeiderne sjøl vil opprette for å bygge sosialismen og forberede det
klasseløse samfunn. Her ligger muligheten for å forene og politisere den rent
økonomiske kampen med kampen for sosialismen.

4. STREIKESTØTTEARBEID OG ARBEIDERKLASSENS ALLIERTE.

ERFARINGER FRA DE SISTE ÅRS STREIKEKAMPER VISER AT ET VEL-ORGANISERT OG STERKT STØTTE- OG SOLIDARITETSARBEID ER AVGJØRENDE FOR DE STREIKENDES KAMPKRAFT. For å lykkes må arbeiderklassen skaffe seg forbundsfeller der det er grunnlag for det. Allment kan vi si at et slikt grunnlag finnes blandt de arbeidende massene i mellomlag og småborgerskap. Disse klasser / lag inntar forskjellig forhold til de to hovedklasser, og deres livssituasjon og interesser berøres på ulike måter etter hvert som kapitalismen utvikler seg. Den forandringen av livs- og arbeidssituasjon som utviklinga av kapitalismen stadig påfører disse gruppene, fører ofte til en politisering av dem som ikke nødvendigvis faller sammen med arbeiderklassens interesser. Vi tenker her først og fremst på studenter, småbønder og fiskere. Når slike grupper går til kamp og stiller krav, må disse kravene alltid vurderes i lys av arbeiderklassens interesser og kamp. Støttearbeidet for disse gruppene kan dermed ikke bindes i almann paroleform, men må i hvert tilfelle grunnes utfra konkrete analyser av de faktiske aksjoner og krav slik at deres politiske karakter og funksjon kan bli klarlagt. Det kan også bli nødvendig å gi betinget støtte, dvs. å støtte visse av kravene og visse initiativ som har en klar progressiv ~~fun-~~retning. En konkret analyse vil selvsagt også måtte foretas av krav fra grupper innen arbeiderklassen, det eksisterer ingen metafysisk garanti for at arbeidere vil handle i samsvar med arbeiderklassens ,objektive interesser.

Som studenter står vi ikke i noe umiddelbart forhold til produksjonen. Vi er en del av mellomlagene. Ulik klassebakgrunn og ulike perspektiver på framtidig klasses tilhørighet møtes i studentmassen. Det er derfor en illusjon å tro at studenter som gruppe, ut fra sin objektive stilling i samfunnet, skulle ha sammenfallende interesser med arbeiderklassen. Det er viktig å slå fast at studenters (og andre klassers og lags) enhet med arbeiderklassen, bare kan bygges på politisk grunnlag, som innebærer at den enkelte student ut fra overbevisning og i praksis inntar arbeiderklassens standpunkt.

Det er således svært viktig å være klar over grunnlaget, begrensningene og perspektivene for det streikestøttearbeidet som reises med basis utenfor arbeiderklassen. Med det forholdsvis lave nivået klassekampen befinner seg på i dag, er den ledende krafta i ethvert streikestøttearbeid, arbeiderklassen sjøl, bare i utilstrekkelig grad i stand til å mobilisere den støtte og solidaritet som er påkrevet for at streikekamper skal føres fram til seier. Studentbevegelsens historie har vist hvor viktig det er å motarbeide enhver tendens til at en ut fra vår stilling som elever / studenter definerer og trekker opp linjer for hva som er arbeiderklassens interesser og oppgaver. En forveksling av studentpolitikk med arbeiderklassens politikk, vil bare føre til at vi undergraver muligheten for enhet med arbeiderklassen. Streikestøttearbeidet utenfor arbeiderklassen kan aldri ha samme funksjon ^{eller oppvare solidaritet og ok. støtte} innenfor klassen selv. Bare bevisst arbeid for enhet og solidaritet innenfor arbeiderklassen kan føre til varige seire og bringe kampen framover. Dette må være perspektivet på vårt støttearbeid.

Konkret vil dette bl.a. bety at vi tar hensyn til og forsøker å minimalisere mulighetene for at borgerskap og dets allierte, skal kunne hetse mot streikende arbeidere fordi de er "kontrollert av fermedelement i form av støttekomiteer utenfra ..", og slik forhindre støtte fra andre grupper av arbeiderklassen.

Komiteens oppgave ved siden av å ... informere om, og drive økonomisk støtte til arbeidere i streik, - blir å fungere politiserende gjennom å utvikle forståelse for arbeiderklassens kamp mot kapitalen og for sosialismen på universitetet. For å trekke flest mulig aktivister med i arbeidet organiseres komiteen som en front. Med en slik organisasjonsform, der forskjellige politiske grupperinger vil være representert, er det helt avgjørende at alle politiske spørsmål og motsetninger diskuteres åpent, og at en er villig til å inngå kompromisser innen rimelighetens grense. Den politiske plattformen for SSF er derfor et minimumsgrunnlag. Fronten favner aktivister fra ulike sosialistiske grupperinger og uavhengige sosialister. Den støtte vi gir må være en enhet av økonomisk og politisk støtte. Spesielt i en tid med ppsving i streikekamper, er dette viktig. I en situasjon med flere streiker samtidig, kan det bli snakk om å vurdere til hvilke streiker støtten skal prioriteres. Dette forutsetter at medlemmene i fronten arbeider ut fra en klar politisk forståelse etablert gjennom demokratiske diskusjoner.